жанрами в азербайджанской литературе XIX – XX веков также связано с этой социокультурной проблемой. Можно сделать вывод о том, что влияние фольклора, этнокультуры на творческую сферу является одним из механизмов, способствующего формированию и самосохранению нации как социокультурного события.

Использование фольклорных жанров в письменной литературе, как социокультурного феномена, позволило легко перенести различные ком-

поненты фольклора в письменную литературу. Это, прежде всего, ритм, интонация, механизм повествования, художественная речь, типы литературных героев, ситуации и положение, и т. д. Перенести в новую среду не совсем просто. При умелом подходе сохраняется система художественных образов и литературное направление, а также жанровое своеобразие. Все это, конечно, служило не только искусству, но и стратегии формирования национального самосознания.

СПИСОК ИСПОЛЬЗОВАННЫХ ИСТОЧНИКОВ:

1. Абрамова О.А. Нравственно-эстетические и ментальные ценности фольклора : автореф. дис. ... канд. филос. наук : Барнаул, 2006. 32 с.
2. Шамсизаде Н. Теория литературы : учебник. Баку : Терегги, 2012. 434 с.
3. Сборник материалов для описания мест и племен Кавказа. Энциклопедический словарь Брокгауза и Эфрона : в 86 тт. (82 т. И 4 доп.). Санкт-Петербург, 1890–1907.
4. Оруджлу С. Особенности проблемы перевода азербайджанского фольклора на русский язык (1989–1990). Баку : Сада, 2007. 204 с. (на азерб. языке).
5. Росс Л., Нисбетт Р. Человек и ситуация. Уроки социальной психологии / пер. с англ. В.В. Румынского под ред. Е.Н. Емельянова, В.С. Магуна. Москва : Аспект Пресс, 2000. 429 с.
6. Галкин А.В., Красин Ю.А. Культура толерантности перед вызовами глобализации. *Социологические исследования*. 2003. № 2. С. 64–74.
7. Мехтиев А.С. Классическая азербайджанская поэзия (XIX – начало XX века) и устное народное творчество : автореф. дисс. ... докт. филолог. наук. Баку, 1984. 42 с.
8. Баширова Х.Б. Азербайджанская проза начала XX века и фольклор : автореф. дис. ... канд. филолог. наук. Баку, 1990. 31 с.
9. Мингазова Л.И. Роль фольклора в формировании и развитии татарской детской литературы XX века. *Филология и культура*. 2008. № 1 (12). С. 21–25.
10. Хуббитдинова Н.А. Фольклор и башкирская литература начала XX века: творческое освоение и интертекстуальные связи. *Проблемы востоковедения*. 2014. № 3 (65). С. 37–43.
11. Скаковская Л.Н. Фольклорная парадигма русской прозы последней трети XX века : автореф. дисс. ... канд. филолог. наук. Москва, 2004. 42 с.

УДК 801.8:[821.161.2-145.09«20»]:[81'234:130.2]
DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2020.14-2.51>

ФОЛЬКЛОРНІ ТА НАУКОВІ ПРИНЦИПИ ЗЦІЛЕННЯ В СУЧАСНІЙ ЖІНОЧІЙ НЕЙРОЛІНГВІСТИЦІ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ПОЕЗІЙ МАРГО ҐЕЙКО

FOLKLORISTIC AND SCIENTIFIC PRINCIPLES OF HEALING IN THE MODERN WOMEN'S NEUROLINGUISTICS THROUGH THE PRISM OF "MARHARYTKY DLIA MAISTRA" POETRY COLLECTION BY MARGO GEIKO

Свередюк У.Д.,
orcid.org/0000-0003-2924-7448
здобувач кафедри фольклористики
Львівського національного університету імені Івана Франка

Представлено результати нейролінгвістичного аналізу збірки поезій Марґо Ґейко (професійного перекладача, лінгвокультуролога в сфері музики Любові Лисенко) «Маргаритки для Майстра». Досліджено культуру застосування Принципу Очевидності як фольклорного і наукового принципу зцілення в сучасній жіночій нейролінгвістиці за методами світла очей в антропоцентричному вимірі.

Метою статті є ознайомлення з результатами міждисциплінарного дослідження сучасного україноментального мовного простору, проводячи нейролінгвістичні паралелі з основними принципами сучасних лазерних технологій.

Методологія нейролінгвістичного дослідження відштовхується від визначення Принципу Очевидності в парадигмах тривимірного світу у разі зчитування текстів, оскільки око – мозок на периферії. Авторська методика нейролінгвістики, що ґрунтується на трьох мірах ока як на фізичних законах гармонічних коливань, розроблена науковцями Львівського національного університету імені Івана Франка й апробована в проєкті фольклориста Ярослава Гарасима «НООСФЕРА». Обґрунтування в усіх останніх публікаціях стосовно цієї теми спираються на дослідження професором формульності та канонічності в українському пісенному фольклорі як принципів зіцнення.

Тема започаткована в рецензії на книжку письменниці із Закарпаття під назвою «Роман «ЖИВІ ДВЕРІ, або Я спіле Яблуко віків. Я – Жінка...» Т. Грицан-Чонки з Тячівщини – животворне джерело жіночого слова». У цій статті згадані схеми зіцнення словом наведено як узагальнений універсальний спосіб нейролінгвістичного програмування в україноментальній літературі в умовах Західної стереоскопічної і Східної стереотипної філософських Парадигм. Основну увагу зосереджено на програмуванні поведінки людини залежно від балансів відмінкових закінчень, що набуває особливої важливості в час ІТ-прозоростинної візуалізації часопростору та комп'ютерних технологій.

Ключові слова: інформаційні технології, лазерні технології, відмінки, Марґо Ґейко, поезія, фольклор, технології зіцнення, Ярослав Гарасим, Любов Лисенко, Іван Болеста, Андрій Содомора, парадигма, очевидність, формульність, канонічність, ядерний магнітний резонанс, жіноча література.

The results of the neurolinguistic analysis of the "Marharytky dlia Maistra" (Daisies for the Master) poetry collection by Margo Geiko (translator, linguocultural scientist in the field of music education Liubov Lysenko) are presented in the paradigm of obviousness. The article looks into the culture of practical implementation of the manifestation principle as the folklore and scientific healing one in the modern women's literature as the light of eyes in the anthropocentric dimension.

The aim of the article is to present the results of interdisciplinary research on the modern Ukrainian lingual and mental space with the parallels concerning the main principles of the modern laser technologies. The methodology of the given research is based on the definition of the manifestation principle in the three-dimensional world, given the fact that an eye is the brain on the margins. The unique neurolinguistic method is developed by the Ivan Franko National University scholars and tested in the "NOOSPHERE" project by folklorist professor Ya. Harasym. The latest findings on the topics are grounded on the researches concerning formularity and canonism in the Ukrainian folklore as the principle of healing.

The topic is discussed in the review "Roman – "ZHYVI DVERI, Abo Ya Spile Yabluko Vikiv, Ya – Zhinka" By T. Hrytsan-Chonka From Tiachiv Region –The Living Spring Of The Woman's Word".

In the article, the mentioned schemes of word healing are presented as a generalized universal way of neurolinguistic programming of the Ukrainian literature in the context of Western stereoscopic and Eastern stereotype paradigms. The main focus is on programming of human behaviours depending on the case flexions. The article is of particular importance in time of IT spacial and temporal visualisation and computer technologies.

Key words: IT, laser technologies, folklor, cases, obviousness, healing, Margo Geiko, poetry, Yaroslav Harasym, Liubov Lysenko, Ivan Bolesta, Andriy Sodomora, paradygm, canonism, MRI, women's neurolinguistics.

Постановка проблеми. Уявлення про жінку як берегиню роду в українському фольклорі та в українській літературі відоме здавна, але про цілющі властивості саме жіночого слова в літературі, яке, за Шевченковою версією, теж, будучи на сторожі, відіграє роль оберегу, відомо мало. Причиною цього доцільно вважати нечітке розмежування жіночої і нежіночої літератури.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Тож знаковим явищем можна вважати той факт, що результати міждисциплінарного дослідження сучасного гібридизованого україноментального мовного простору, проводячи паралелі з основними принципами сучасних лазерних технологій, вперше були висвітлені саме з приводу книжки письменниці зі Закарпаття авторкою цієї статті в рецензії від 3.06.19 під назвою «Роман «ЖИВІ ДВЕРІ, або Я спіле Яблуко віків. Я – Жінка...» Т. Грицан-Чонки з Тячівщини – животворне джерело жіночого слова» [1]. Пізніше ця ж стаття була опублікована у вітчизняних інтернет-виданнях «Буквоїд» [2], «Золота пектораль» [3], у міжнародному літературному інтернет-альманасі «Порт-фоліо» (Канада), а також вийшла друком у паперовому форматі в «Буковинському журналі» [4] та щойно побачила світ у часопису «Німчич».

Авторська методика нейролінгвістичного дослідження розроблена науковцями Львівського національного університету імені Івана Франка та апробована в проєкті фольклориста професора Ярослава Гарасима «НООСФЕРА». Як продовження теми обґрунтування цілющих властивостей жіночого слова в сучасній українській літературі наприкінці минулого року в «Українській літературній газеті» було опубліковано скорочений варіант рецензії «...Як технологія зіцнення» [5] на книгу відомої київської поетеси Світлани Короненко «Містерії», що подавалася на здобуття Національної премії України імені Т.Г. Шевченка у 2020 році. Повний варіант дослідження її творчості з погляду цілюючих технологій у двох протилежних підходах опубліковано в часопису «Дзвін» під назвою «Цілющі технології її поезії» [6] та в інтернет-виданнях під назвою «Дещо про порівняльну характеристику мотивів жіночого начала в українській поезії та філософії (На прикладі поезії Світлани Короненко та пісень Святослава Вакарчука)» [7; 8].

Постановка завдання. У цій статті з ілюстративною метою пропонуємо нейролінгвістичний аналіз збірки поезій Марґо Ґейко «Маргаритки для Майстра» (2019). Це стало логічним продовжен-

ням дослідження зіцлюючих механізмів сучасної жіночої україномовної нейролінгвістики, проводячи паралелі з основними принципами лазерних технологій як узагальненого універсального способу програмування гармонічних співвідношень в україноментальній літературі та пісенній творчості в умовах Західної стереоскопічної і Східної стереотипної Парадигм.

Виклад основного матеріалу. Лазерні технології, що ґрунтуються на законах світла, передбачають розуміння трьох моментів, таких як: когерентний рух, параболічні дзеркала, посилення світла вимушеним випромінюванням. Натомість, щоб зрозуміти все разом як технологію, вчені вдаються до порівнянь зі співом каноном, коли одні хорові гурти розпочинають, а інші під'єднуються до співу, вступаючи поступово. Аналогічно народний фольклорний спів через століття звучить монотонним безперервним потужним каноном у темі любові до гармонії в житті з властивістю ліричності як смислової безперервності в часі звучання пісні. «Разом із тим парадигматична структура образності засвідчує наявність у її складі принаймні двох розщеплених категоріальних зрізів – ядра (сукупність ключових опорних слів певного жанру чи всього фольклору) та периферії (те, що привноситься індивідуальним виконавцем і результатом еволюції фольклорного тексту)... З'ясування домінуючих механізмів поетичної селекції традиційної фольклорної образності виявляє етнопсихологічні підвалини принципу евфемізації – одного з чільних способів конструювання естетичної формули як уснопоетичного канону, а варіативна природа фольклорного знаку <...> спричиняється до розгляду формули як гештальту, як образносмислової цілісності, яка не зводиться до суми складників, і, змінюючи свій морфологічний статус, не втрачає набутої традиційної семантики» [9, с. 346].

Зображення стає категорією характеристики не тільки абсолютних, але й абсурдних величин у гуманітарному вимірі ВІДО-бразень, своєрідним ядром-скелетом, який уже навіть тільки своєю анатомічною топонімією як усталеним стереотипом (мертвою мовою як мертвою водою, як плесо на озері, О-зеро на поверхні Землі) дає змогу коригувати рух як життя цілісного тіла у часопросторі цілого буття, незалежно від видимих зовнішніх критеріїв життя.

Україноментальність, базована на пісенній мові, якнайкраще відображає паралелі лазерних технологій, тож маємо чудову нагоду скористатися досвідом Любові Лисенко [10, с. 118], яка також поєднує фахову перекладацьку роботу

(німецька, англійська, латинська мови) в музичній сфері як доцент НМАУ ім. П.І. Чайковського з нейролінгвістичними дослідженнями психології готичності у власній поетичній майстерні як дипломований лінгвокультуролог під псевдонімом Марго Гейко.

ЛЮБОВ. // У тиші найгучніший резонанс – / Минає ніч, а я не засинаю, / Старі скрижалі, знесені з Синаю, / Голгофа переписує для нас. // Любов'ю переспівує закон, / Що буде нам духовним камертоном, / Хай час і стугонітиме по тому – / Вона звучить зі статуй і з ікон [10, с. 60].

Будь-який магнетизм енергії любові як прояв антипатії чи симпатії підпорядковується законам фізики також. Як наголошує відомий львівський фізик, професор Іван Болеста, для повної уяви про явище електромагнітної індукції (виведення, наведення) мусимо розуміти «взаємозв'язок між електрикою і магнетизмом: електрика визначена не положенням магніту, а його рухом!» [11, с. 25]. Тож у гуманітарному вимірі можемо спостерігати аналогічні співвідношення: «Фундаментальним питанням будь-якого етичного вчення є ціннісне окреслення контурів таких вузлових понятійних категорій, як добро і зло. У цьому ракурсі аксіологічно-негативні виміри практичної поведінки людини (моральна периферія) для утвердження системи позитивних морально-етичних імперативів мають теж неабияке значення» [9, с. 213]. Принципи ядерного магнітного резонансу здавна застосовують для фіксації і зчитування візуальної інформації в медичній практиці рентгенодіагностики і магнітно-резонансної томографії. Розмежування периферії та моральної периферії, про що наголошує професор Ярослав Гарасим, у гуманітарному вимірі, в технічному аспекті вирішується неодмінною умовою наявності кімнати Фарадея. Відштовхуючись від цих міркувань, цілком очевидно, що для дослідження аксіологічно-негативних вимірів практичної поведінки людини (моральної периферії) для утвердження системи позитивних морально-етичних імперативів як «речі в собі» якнайкраще підходить версія «світла в храмі крізь вітражні вікна» з поетичної майстерні готичної Марго Гейко.

Чорно-білій середньовічній агресії руського міра українська культуролог у чорно-білому готичному оформленні книги протиставляє дев'ять розділів поезій та есеїв – своїх уявлень про любов і кохання, в тому числі і в класичних грецьких вимірах: сторге, еросу, агапе, філії, прагми, людусу, манії і жіночності з християнською мірою любові до Бога і до ближнього, за аналогією сприйняття дев'яти кольорів світла

веселки з білим і чорним включно як тепла і холоду – симпатії чи антипатії. Поетка відновлює давній закон світла, що пробивається крізь вітражні вікна похмурого готичного храму за принципом розуміння білого світу як емоційної веселки крізь призму краплі води – «речі в собі». А Сквородинська філософія кордоцентризму забезпечує логічні і зрозумілі в різних сферах переходи на різні рівні дослідження кола не як уробороса, а як серпантину, навіть через україноментальність літературної мови на основі Принципу Очевидності.

Я знаю, що все перебудує. А ти? / Як мул під водою, як бризки над нею / Пощезне. Не вірте в оту ахінею, / Що час – уроборос, бо він – серпантин. // І вдруге фрегату отут не плисти. / Хай море забуде хорей і ямби, / І ти не кричи мені зверху, що «я би-м...!» / Занадто, занадто у пам'яті стигм. // Цей ритм, ніби шторм, що гатив і гатив. / Тепер – анапест, амфібрахії і дактиль / Вгамовують хвилі, розширюють такти, / Вода виколісує інший мотив. // У клітку ніколи мені не вrostи: де врунється мох, не розквітнуть троянди, / А в трюмі затісно для духу наяди – / Я хочу на волю із душних гостин! // Я хочу... А погляд відсутній, пустий. / Вже згодна до якоря, згодна на рею, / Бо світ під водою чи всесвіт над нею – / Побачу на мить. Хоч би так відпусти! [10, с. 91].

Саме тому мовимо про закон вічності як безперервність світла лазерного променя в гуманітарному масштабуванні, аналогічно до розуміння життя людства в своєму історичному бутті як процесу ВИ-ховання Людини з НЕмовлятка. Виховання людини в українській традиції співмірне з демонстрацією світу калокагатичності (добропрекрасності) лиця народу як генетичного коду захованого Творцем у вигляді звучання Слова Правди в дитині з чистого лона-долоні-параболічного дзеркала, як долі-частки світла, що світить зіркою свого часу своєму народу з перших днів появи на світ, зі своєю індивідуальною точкою відліку і своїм рухом. Так шлях роду ототожнюється з індивідуальною піснею-канонам у гармонії небесних світил, адже саме із силами їхньої взаємодії своєю чергою узгоджена поява на світ кожного живого створіння на планеті. Когерентні думки як продукти людей свого часу і простору складаються в аналог лазерного променя. Тому й називаємо формулювання думок як «речі в собі» – реченнями (не пропозиціями). Отже, за давніми слов'янськими уявленнями кожне вимушене випромінювання плинної, а значить безперервної людської думки для посилення світла людських очей, освітлюють шляхи-траєкторії, що

призначені вести людство як у світі-світлі, так і в світі-темряві доріг життєвих, але ті, по яких ми проходимо, є вибором нашої віри, нашого серця, бо воно реально розплачується своєю роботою за вибір, зроблений думкою. У цьому полягає смисл відмінкових закінчень, які поширюють свою силу як на іменники та числівники, так і на прикметники в завершених думках – у реченнях, продовжуючи світло головних членів речення, що в поєднанні з родовими закінченнями в дієсловах створює потужну емоційну циклічність спокійних мовних хвиль, відсутню для програмування розуміння інерціальності за законами світла в багатьох західноєвропейських мовах.

Здавна казали мислителі Сходу – / Двічі не зайдеш у ту ж саму воду. / Я уявляю собі це інакше – / Все, що було, залишається. Наче. / Бог розділив твердь і воду. Відтоді / Здійснює коло вода у природі. / Лине в людину і в світ із людини, / Нас відокремлює, горне в єдине. /.../ Може, так само є простір і вимір, / Де ми тодішні, а з нами – любими, / Рідні, спочили, кохані, забуті, / Мрії і настрої, плани незбутні... / Як би хотілося це не губити, / Глек підхопити іще не розбитий! // Десь причаївся у «камері схову» / Вимір інакший і зветься він – спогад / Там промайнуло плекає свій устрій. / Тож кожен спогад – це також і зустріч [10, с. 43].

Як бачимо, україноментальний устрій у «камері схову», як і сучасна генетика, шляхом ВИ-ховання міркою слова – чи то ВИ-найдення найдорожчого скарбу землі, чи то індукція (ВИ-ведення) історії слідів-спогадів родоводу у формулі генів, повсякчас і в найменшій дитині вбачає цілісність роду-народу-родоводу як у минулому, так і в майбутньому через різницю потенціалів, через кінетику руху як через традиційну магію енергетики Слова ВЧИТЕЛЯ, ЛІКАРЯ, СВЯЩЕННИКА. Вони методом електромагнітної індукції (виведення, наведення) настановляють на шлях істини, реально ВИ-ховують з пелюшок кожного українця і в сучасному бутті, одягаючи в одіж слова за версією філософа Івана Франка.

Тому україноментальне виховання немовлят не перекладається як російськомовне вос-пітання младенцев, коли за логікою мови в російській речі немовлят розглядають як «істочник пітання» – знецінений характеристикою «младого» віку, бо вважаються всього лише віртуальним початковим продуктом життєдіяльності роду, який тільки максимально потужно споживає набуту родом життєву енергію; як своєрідний дракон-бурмоковт, який бурмоче і ковтає одночасно, поглинаючи світло очей своїх предків, не даруючи Слова

Правди світові у відповідь, коли кожній реальній людині як незалежній, цілісній і замкнутій системі необхідно синхронізувати звуки давання зі своїм захопленням-освоєнням світу як поступом у часі життя. Тож навіть ВИ-гуки неМОВЛЯТ як чіткі закони відлуння (розрахунок циклів луни-звуку чи відбитого в дзеркалах світла) в україноментальній логіці речей не перекладаються як МЕЖДУметія – віртуальні посередники реальної невизначеності між предМЕТОВИМ (ОБ'ЄКТИВНИМ) світом науки і підМЕТОВИМ (СУБ'ЄКТИВНИМ) гуманітарним виміром. Саме побороти дракона як невизначеність об'єктивності власної суб'єктності в собі – за розрахунками видатного математика Льюїса Керолла як драконів-стереотипів в собі – необхідно кожному, хто прагне зазирнути із семирічною Алісою в задзеркалля як у підноготну реального білого світу (у сім років формується глибинний зір як стереоскопічне бачення людини), де за версією Марго Гейко «світло почасти – і мла». Теорію, що кожна людина перебуває в одії слова, підтримував і львівський філософ Іван Франко. Керуючись цими міркуваннями україноментальна Марго в нашому часі прозоростінного будівництва по-господарськи дбайливо підходить до одвічного жіночого обов'язку впорядкування світу чистих параболічних дзеркал як неодмінного атрибуту не тільки сучасних космічних і лазерних технологій, але й світла безпосередніх дитячих очей – реального світу на живому людському очному дні:

Усе перевірю, вдягнуся у сорочку – свою. /
Потому, що зможу безжально із спогадів змию. /
Я буду в собі, ну, а ти – з вітряками воюй, / Зрубай,
як зумієш, всі голови древньому змію! // Довіра –
це світло, та світло почасти – і мла. / О, скільки
осколків дісталось бідному Каю! / Я їх пови-
ймаю, у серці відновиться лад. / Я вже почала і до
чистого неба звикаю [10, с. 94].

У випадку нечистої сили точок відліку як неко-
ректної оптичної сили окулярів-дзеркал людина
стає на шлях у без-о-дню, у світ без дна-дня як без
опертя, а отже, це вибір руху тільки в один бік –
у світ власних снів, страхів і забобонів без права
вибору між добром і злом. У гуманітарному вимірі
завжди відштовхуються не від стихії як найближ-
чого довкілля у тваринний спосіб, а в Людський
спосіб віри – від слова ближнього як від зримості
хвиль, що виникають на границі стихій і в тому
числі від внутрішніх, таких як гордіня, заздрість
та ін., що за християнською вірою «засвічуються
у самосвідомості» під час сповіді. За законом
фізики, хвилі також виникають на перетині серед-
овищ (стихій) – тож підводники не знають штор-

мів. З іншого боку, володіючи глибинним стерео-
скопічним зором, людина сама виставляє границі,
що перетинаються, утворюючи хвилі для того,
щоб звізуалізувати якийсь конкретний вимір світу.
І найпростіше це зробити за допомогою слова, що
володіє аналогічною властивістю міри чіткості
зображення, долаючи Парадигму Очевидності
з домінантою калокагатії (добропрекрасного).
Ментальність слов'янських народів, що живуть
на межі Східної стереотипної і Західної стерео-
скопічної Парадигм, споконвіку використовує
методику довіреного Слова Правди для польоту
з цим словом, несучи його як свій хрест. Нести
не як рускоментальний «устрашающий» сим-
вол християнського задзеркального світу, щоб
утвердити християнську традицію в глибинах
сибірської тайги, де безумство першовідкривачів
межує з божевіллям дикого світу, а як україномен-
тальне світло просвіти, своєрідну медичну стра-
хівку від язичеських забобонів у геометричному
центрі цивілізованої Європи, але на межі Східної
і Західної філософських Парадигм для фіксації
знамен світла науковості, яка у слов'янському
світі родом із християнського вчення вже понад
тисячу років. Тому освіта і просвіта – життє-
дайні споконвіку як істоти жіночого роду, що
також і підпорядковуються законам світла, на
відміну від образования і просвещения в сірій
загадковій невизначеності свого середнього роду,
в умовах, коли наголоси повинні бути удареннями.

Там духи пильнують того, хто обрав
манівці, / Між ними і нами спадають незримі
паркани. / Утоплені манять до себе... купатись
в ріці – / В краї сновидінь, оповиті старими каз-
ками. // Де вхід, там і вихід тому, хто згадає, де
вхід, / Бо стріху хатини по всіх господинях зала-
тано [10, с. 46].

Отже, саме україноментальність наближає
людину до світла середньовіччя, яке через універ-
сальність знань буквально тільки в останні роки
вивело сучасне людство на рівень лазерних тех-
нологій не тільки звукотворення, але й світлотво-
рення, де як перше, так і друге підпорядковуються
безперервності резонансу хвиль, а отже, є очевид-
ним для людей будь-якого віку, ВИ-хованих кор-
доцентрично для життя серед інших людей.

КАТЕГОРИЧНИЙ ІМПЕРАТИВ // Коли
ти довго дивишся в п'ятьму – / П'ятьма звертає
погляд свій у тебе. / Це maledictus* дивиться,
тому / Безодню роздивлятися не треба / Для того,
щоб побачити красу, / Звести секунду щастя до
години, / Щоб множити любов, ділити сум, /
Людина прагне іншої людини. // Вражає очевидне
більш за все – / Це зоряний намет над голо-

вою. / Прекрасніше за нього лиш лице / Того, хто в небо дивиться з тобою. // Імператив у кожному серці є – / Людина є не засобом, а ціллю! / Вона існує, є, а не дає, / В достоїнстві своєму самоцінна. // Якщо дивиться так, то вищий сенс // Звеличить мікросвіт до макросвіту, / В стосунки benedictus** принесе / Сузір'я усміхнеться первоцвіту [10, с. 64]. Maledictus* (з лат. – прокляття), benedictus** (з лат. – благословення).

У час прозоростинного будівництва все зводиться до парадигми нашої віри як Парадигми Очевидності, коли потреба оперувати знахідним відмінком для візуалізації речей зовнішнього простору, відповідаючи на запитання: кого, що знайшов? значно переважає можливості кількості називних відмінків у людських головах як відповіді на запитання: хто це, що це таке? для іменування таких знахідок, як предметів-об'єктів. Проблема для ІТ-індустрії виявляється в самій природі людини, яка не хоче вириватися з віку немовлят ще не ВИ-ХОВаних ВИ-ДАВАти звуки в межах всього лиш семи відмінків, як орієнтуватися в семи кольорах веселки. Найбільшою проблемою є завжди поняття віри як сприйняття елементарної світлопроекції в русі зі світилом-цілим і зі світилом-частиною в антропоцентричному вимірі світла очей за аналогією, що семибарвна веселка виникає тільки проти сонця в реальності дощу і ніяк інакше в природі неба, сонця і води. Тож люди без кордоцентризму як без розуміння світла у своїх же очах перетворюються на вічних золотошукачів, що, блискуче шукаючи плям на сонці, оперують тільки найблискучішими позитивними називним і місцевим відмінками, як само собою зрозумілим інертним завоюванням життєвого простору у своїх же найблискучіших предків. Бо ж кожен позитив у світі мусить бодай негативом на сітківці кожного ока як енергетичною затратою кожного серця перевернутися у реальність потойбіччя материнського начала, землі походження, а отже, й рідної мови. Тільки виявляється значно простіше перекласти весь негатив своєї відповідальності на ближнього як свою безвідповідальність ще несформованого власного дитячого часового виміру, своє недорозвинуте глибинне бачення, а по-простому своє невігластво: на старших, на батьків, на історичне минуле – навіть просто назвавши знахідний відмінок вінітельним падежом на російський лад, а далі за логікою речей звинуватити і весь людський рід в інформаційному потоці, який є тільки відчуттям власноруч спроектованого середовища як власного падіння і вини. Мусимо чітко усвідомлювати, що ментальний суржик якраз і створює

потоп як Парадигму Очевидності, якщо людина не може зупинитися на виборі, куди вона прямує – вгору чи вниз: у водну плінну стихію рідної мови на всіх широтах України, хмаринкою флешки як веселковій відмінки У вимірах світла, У небесному ефірі чи чорним вуглецевим прахом як падежом-падінням у тверду землю з одинокою епітафією в називному відмінку НА могилці, НА Землі.

Формула сірості та посередності зовсім не проходить у цілочисельних україноментальних співвідношеннях, тож українські програмісти з легкістю справляються з найзухвалішим програмним забезпеченням захмарних висот, оскільки навіть у разі поверхневого аналізу наслідків програмування знахідним відмінком і вінітельним падежом відчуємо відмінність у світоглядних концепціях. Тоді як в російськомовному понятті «извините меня» закладено зміст нечіткого відчуття вини за умови, навіть чіткої наявності вини, що має пасивно як слово-заклинання захистити християн від занурення в дикий світ, то в україноментальному понятті «вибачте мені» закладено однозначний зміст активного поступу людини в довкіллі людей як помилка бачення, яка потребує тільки наведення різкості як співмірності в гуманітарному масштабуванні, бо ж вину в людському суспільстві визначає тільки суд. Саме тому підмет – не подлежащее, присудок – не сказуемое, орудний – не творительний: «І вдруге фрегату отут не плисти. / Хай море забуде хорей і ямби, / І ти не кричи мені зверху, що «я би-м...!» / Занадто, занадто у пам'яті стигм» [10, с. 91]. Тож, чим категоричніший імператив, тим менше в нього шансів замінити кличний відмінок у закликах про допомогу чи навіть про порятунок. І як легко тим, у кого кличний відмінок передбачено граматикою як зримість сьомої фіолетової барви веселки, після якої палючий ультрафіолет.

Мені за бога сонця будеш ти. / Хай небо очі хмарами примружить, / Ввійди у мене викоханий друже, / Як в душу лине співаний мотив! // І врешті явним стане потайне / У ніч, яка нам зіркою упала, / Чудесна квітка пломенем Купала / Лише тобі єдиному саяне. // Тоді роби із дивом, що хотів: / Стамуй, допоки сутінок окутав / Мій гріх – тому за мною і покута. / А ти біжи... я стрижаю чортів! [10, с. 39].

Тож, справді, з позицій віртуального життя людини в реальному тримірному просторі значно легше жити в екранному двійковому (бачу-не бачу) чорно-білому вимірі пасивної безвідповідальності, аніж щоразу мити-очишувати всі параболічні дзеркала від чортів-нечистих, наводячи баланс тільки чистого білого світу.

А отже, тим більше забути, що світ снів як світ коліскових та чудовиськ теж твориться Словом. Такій людині з двомірного екранного плинного, а отже, русального світу, набагато простіше привласнювати собі одній чужі досягнення у просторі. Натомість не перед людьми, а перед диким екраном, перебуваючи на найвищому гребені інформаційних плинних хвиль, відповідальність за помилки абстрагованого етерного-вітрянного реального життя перекладати на ближніх і на Бога, чітко обґрунтовуючи це фанатичним дотриманням двох заповідей любові життя з Богом НА Землі. Чи не за такою схемою деструктивної ентропії агресивний вимір «руського мира» буде сучасне гуманітарне сприйняття?

Висновки. На сучасному рівні цивілізації глобалізований світ у стані миру вимірюється в системі інерційності з рухом планети Земля-Терра-Гея, а отже, в класичній системі материнства як причинно-наслідкового і наслідково-причинного двостороннього механізму зв'язує чітко і як мінімум два напрями руху назовні, а не лише в свої темні сні. Інерціальна система відліку в точних науках історично прокладена християнством через Гею – богиню родючості, а отже, через точність термінології геології, геометрії, геодезії і навіть геохімії. Західний світ здавна оперує саме генетівусним-родовим відмінком у граматиці і перш за все в науках для рецептів передбачення майбутнього за формулою кого, чого і скільки бракує для повного щастя-здоров'я, для наповнення по сам край, по самі вінця як конструктивна ентропія. В тому числі й ока, бо саме з цього починається співмірність світогляду як життя-буття через чіткість зору, чіткість бачення за формулою: «розпізнавальна інтенсивність зростає пропорційно до логарифма фізичного подразника...» [12, с. 101], враховуючи, що поряд із «... абсолютними порогами (верхніми та нижніми) є також пороги розрізнення» [12, с. 101]. При цьому мірною особливістю цієї методології є однозначність трактування співмірності за принципом, що вагітність, повність, ситість, круглість, квадратність, веселковість та ін. як Принцип Очевидності є категоріями абсолютними і не можуть мати міри величини,

бути більше чи менше вираженими у своїй характеристиці. Так, за схемою програмування в Парадигмі Очевидності з домінантою калоскатії (добропрекрасного) стереотипи Східної Парадигми філософського підходу до словотворення МАРГариток для Майстра від МАРГо Гейко перетворюються через світло очей в антропологічному вимірі гуманітарного масштабування в *Daisies for the Master* від Margo Geico в Західній філософській Парадигмі. Це свідчить про універсальність нейролінгвістики. Результати дослідження, викладені в цій статті, також наглядно продемонстрували, що ця методика має глибоку філософську традицію як в Україні, так і в цілому світі-світлі за статистикою поширення світла очей Тетяни Грицан-Чонки – письменниці із сонячного Закарпаття на крайньому Заході нашої країни, що вже засвітилася в слов'янському інформаційному просторі України і Канади. Світло її очей за принципом лазерного променя продовжилося в темі дослідження жіночої нейролінгвістики як «світла в храмі крізь вітражні вікна» крізь призму поетичної майстерні київської поетеси Марго Гейко – поетеси, перекладачки і лінгвокультуролога Любові Лисенко із самого серця України. Це наглядно підтверджує теорію ядра і периферії, розроблену науковцями Львівського національного університету імені Івана Франка і зокрема фольклористом Ярославом Гарасимом та учасниками його проєкту «НООСФЕРА».

«Спільне добро – твоїм по праву стане, як тільки / Вирвешся з кола, що всяк у нім крутиться, і перестанеш / Слово в слово товкти, як товмач, безоглядно вірний...» [13, с. 9]. Таким епіграфом зі слів Горація («Поетичне мистецтво») у «Студіях одного вірша» підтримав тему животворного жіночого начала як програмування ноосфери в українській літературі відомий український класичний філолог, мовознавець, поет, письменник-прозаїк, знавець античності та середньовіччя, наш сучасник і безпосередній натхненник цього дослідження Андрій Содомора. Отож, за принципом знаменитого лірика древнього «золотого віку» Горація – українське слово через живе світло очей в антропоцентричному вимірі об'єднає всі коліски світової гуманістики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Сверхдюд У. Роман «ЖИВИ ДВЕРІ, або Я спіле Яблуко віків. Я – Жінка...» Т. Грицан-Чонки з Тячівщини – животворне джерело жіночого слова. URL: http://tyachiv.com.ua › NewsOpen › id_news_511805.
2. Сверхдюд У. Чому не йде апостол права і науки?...: Рецензія. URL: <http://bukvoid.com.ua/reviews/books/2019/06/11/125156.html>.
3. Сверхдюд У. Чому не йде апостол правди і науки?...: Рецензія. URL: <http://zolotapektoral.te.ua/чому-не-йде-апостол-правди-і-науки>.
4. Сверхдюд У. Чому не йде апостол правди і науки?...: Рецензія. *Буковинський журнал*. 2019. 4 (114). С. 281–287.

5. Свередюк У. ...Як технологія зцілення: Рецензія. *Українська літературна газета*. 2019. 10 грудня.
6. Свередюк У. Цілющі технології її поезії. *Дзвін*. 2019. № 11–12 (901–902), листопад–грудень. С. 250–255.
7. Свередюк У. Дещо про порівняльну характеристику мотивів жіночого начала в українській поезії та філософії (На прикладі поезії Світлани Короненко та пісень Святослава Вакарчука): Рецензія. URL: <http://bukvoid.com.ua/reviews/books/2020/02/09/204008.html>
8. Свередюк У. Дещо про порівняльну характеристику мотивів жіночого начала в українській поезії та філософії (На прикладі поезії Світлани Короненко та пісень Святослава Вакарчука): Рецензія. URL: <https://zolotapektoral.te.ua/Дещо про порівняльну характеристику мотивів жіночого начала в українській поезії та філософії>.
9. Гарасим Я. Національна самобутність естетики українського пісенного фольклору. Львів : Львівський національний університет імені Івана Франка, 2010. С. 213, 346.
10. Гейко Марго. «Маргаритки для Майстра»: поезії та есеї. Київ : Друкарський двір Олега Федорова, 2019. С. 39, 43, 46, 60, 64, 91, 94, 118.
11. Болеста І. Теорія електромагнітного поля : навчальний посібник. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2013. С. 25.
12. Бенеш Г. Психологія: dtv-Atlas : довідник / пер. з нім.; худож. Герман і Катаріна фон. Заальфельд; наук. ред. пер. В.О. Васютинський. Київ : Знання-Прес, 2007. С. 101.
13. Содомора А. Студії одного вірша. Львів : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2006. С. 9.